

בית מהרי"ץ

ירושלים:	חולקת ברוח:	שבת שבת:
7:56	6:42	
7:58	6:57	
7:59	6:51	
7:57	6:58	

לתרומות והקדשות:
052-7660189

ע"ש גדול רבני תימן מורי יחיא צאלה זצוק"ל

אשה כי תזריע וילדה זכר (י"ב, ב')

עשה לי השר יצחק?! - זעם המלך - חקק בנעלי את סמל אמונתי כדי שאדרוך עליו ואשחוק אותו בכל צעד וצעד... בן מוות הוא!

החליט המלך על אתר כי יש להוציא את רבי משה להורג בשריפה, אולם יש לעשות זאת בצניעה כדי שלא יבינו המון העם כי טעה המלך בשיקול דעתו, כאשר מינה שר בוגד לאמונתם. משום כך, הורה המלך לאחד מנתיניו, בעל מפעל לייצור לבנים לבנין, שבמפעלו פעל כבשן לליבון לבנים, שאם יבוא אחד משריו ושאל: "האם עשית כהוראת המלך?", יש לתופסו מיד ולהשליכו אל כבשן האש.

בשובו לארמון קרא המלך לרבי יצחק, ואמר לו: לך אל מפעל הלבנים ושאל את בעל המפעל: "האם עשית כהוראת המלך?". יצא רבי יצחק לשליחות אשר נצטווה. בהיותו בדרך עצר אותו יהודי עני ואמר: רבי! אשתי ילדה בן, והיום מלאו לו שמונה ימים להוולדו ועדיין לא מלתי אותו, האם מוכן כבודו לבוא ולמול את בני? ומדוע לא הזמנת מוהל? תמה רבי יצחק. הזמנתי - ענה האיש - אלא שהמוהל לא הגיע והשעה מאוחרת ועוד מעט תשקע השמש. סר רבי יצחק אל בית האיש ומל את התינוק ואף היטיב את ליבו בסעודת המצווה בה נשא דברי תורה. ביתיים שש השר הצורך על מפלת שונאו, ובהתרגשותו הרבה לא המתין, אלא רכב אל בית

החרושת ללבנים שם ניגש אל בעל בית החרושת ושאל: "נו, האם עשית כהוראת המלך?"... תפס אותו בעל בית החרושת בבגדו, והשליכו אל כבשן האש...

כעבור שעה קלה הגיע רבי יצחק ושאל אף הוא: "האם עשית כהוראת המלך?" אכן כן - ענה בעל המפעל, שוב אל המלך ואמור לו כי הבוגד כבר מזמן הפך לאפר... שב רבי יצחק אל המלך ובישר למלך את הדברים. תמה המלך ובירר עימו את השתלשלות העניינים, עד שהכל

נתגלה לאשורו. הודה רבי יצחק לה' על שהצילו וערך סעודת הודיה גדולה, בה אמר: אברהם אבינו, הוא הראשון שהחל במצוות מילה, ובזכותה ניצל מכבשן האש. גם אני - סיים רבי יצחק - זכיתי הודות למצוה יקרה זו, להינצל מכבשן האש!

זאת התורה לכל נגע הצרעת (י"ד, נ"ד)

כתב הרמב"ם (בהלכות טומאת צרעת פרק ט"ז) שנגע הצרעת אינו ממנהגו של עולם, אלא אות ופלא היה בישראל, כדי להזהירן מלשון הרע. שהמספר לשון הרע משתנים קירות ביתו, אם חזר בו, יטהר הבית. אם עמד ברשעו, משתנים כלי העור שבביתו שהוא יושב ושוכב עליהן. אם חזר בו, יטהרו. ואם עמד ברשעו, משתנים הבגדים שעליו. אם חזר בו, יטהרו. ואם עמד ברשעו, משתנה עורו ויצטרע, ויהיה מובדל ומפורסם לבדו עד שלא יתעסק בשיחת הרשעים, שהוא הליצנות ולשון הרע! לפיכך - מסיים הרמב"ם - ראוי למי שרוצה לכוון ארוחותיו, להתרחק מיישבתם של מדברי לשון הרע, כדי שלא יתפס ברשתם ויענש עמהם.

במדרש תנחומא (פרשת כי תצא סימן ב') נאמר: יש מצוה שמתן שכרה בנים, כגון שרה שאירחה את האורחים, ושונומית שקיבלה את אלישע. הרי לנו גודל חשיבותה של מצוה יקרה זו - הכנסת אורחים. בבית החולים "הדסה עין כרם" שבירושלים מתקיימת מדי שבת סעודת שבת גדולה לכל האורחים השוהים בבית החולים, וישנם רבים כאלה, האחד בא לשהות עם אביו החולה, השני עם סבתו, והשלישי בא לשהות עם זוגתו שילדה זה עתה במזל טוב. בליל של אנשים מעדות שונות ומסוגים שונים. הכל החל ביומנו של איש צדקה וחסד שהבין את הצורך הגדול שבדבר, ובשיתוף פעולה עם בית החולים שהקצה לו מקום מיוחד לשם כך, החל האיש ב"פרוייקט" סעודות השבת. אלא מאי? מכיוון שהאורחים הם רבים, נזקק האיש לעזרה, משום כך חיפש ומצא זוג שהסכימו לבוא מדי שבת ולשהות בבית החולים ולסייע בקיום מטרה נעלה זו. זוג זה היה נשוי מזה כמה שנים ולא זכו לפרי בטן. והנה, זמן לא רב לאחר שנטלו על עצמם את המשימה נתברכו משמים ונפקדו בבן זכר. במקומם הגיעו זוג אחר שנטל על עצמו את המשימה, והנה גם בני הזוג השני נושעו בפרי בטן. הדבר חזר ואירע בשלישית: זוג נוסף של בעלי חסד זכו לחבוק בן. כעת כבר עשתה לה השמועה כנפיים כסגולה בדוקה. כאשר

נכנס מאן דהוא אל הצדיק רבי פנחס מנחם אלתר מגור, בעל ה"פני מנחם" וסיפר לו על הסגולה הנפלאה, נענה הרבי מיד ואמר: ומה הרבותא? והרי מדרש מפורש הוא: "יש מצווה, שמתן שכרה בנים!"

וביום השמיני ימול בשערלתו (י"ב, ג')

מעשה נפלא שאירע לרבי יצחק אברבנאל בעת ששימש כעוזרו האישי וכשר האוצר של מלך ספרד, והיה מקורב מאוד למלך, שהעריך את חכמתו של השר היהודי ונשאו וגידלו מעל כל השרים אשר איתו. היה בין שרי המלך הגויים, שר אחד שקנא מאוד ברבי יצחק, וניסה בכל עת להסית את המלך כנגדו אולם ללא הועיל, עד שפעם אחת נקרתה בדרכו הזדמנות פז... נוהג היה המלך, שביום אידם היה הולך לבית תיפלתם, כשהוא נועל נעליים חדשות ולובש אדרת מלכות חדשה. כמינוי של כבוד, ביקש המלך מאת רבי יצחק שיזמין בעבורו את הנעליים והאדרת ליום המיוחל. ניגש אותו שר צורר היהודים אל הסנדלר האומן בו הזמין רבי יצחק את הנעליים עבור המלך, ולחש על אוזנו דבר מה ואף שילשל לידיו סכום הגון... הסכים הסנדלר למזימה השפלה שנלחשה באוזנו...

בהגגיע היום, רכב המלך על סוסו לבית התיפלה, כשהוא לבוש באדרת המפוארת ונעול בנעליים המהודרות שמסר לו השר ר' יצחק... לפתע ניגש אליו השר הצורר ואמר: אדוני שמלך! ראה נא מה עולל לך השר היהודי! מה עולל? תמה המלך. הראה לו השר כי על סולית הנעל הייתה חקוקה דמות העבודה זרה צלם תועבתם... כך

עלון "בית מהרי"ץ" יוצא לאור מידי שבוע בכ- 1000 עותקים

דרושים תורמים המעוניינים לסייע בהוצאות העלון על מנת שנוכל להמשיך ולהרחיב את הפצתו

ניתן ליצור קשר בפלאפון - 052-7660189

ניתן לקבל את העלון במייל: betmaharitz@gmail.com

בדד ישב מחץ למחנה מושבו (י"ג, מ"ו)

אולם אני דואגת לבני באמת, ולכן אומר לו לבטל את השידוך ויהי מה!

הבנות לא ידעו את נפשן מרוב צער ופרצו בבכי...

עכשיו - אמרה הרבנית - כאשר אתן מבינות היטב מה עשיתן ומה יצאתן לגרום, אוכל לספר לכן שהחתן אינו בני כלל... אולם מעכשיו למדתן מה עלול להגרם מדיבור קטן של לשון הרע...

מבאר רש"י: אמרו רבותינו, מה נשתנה המצורע משאר הטמאים, שהוא יושב בדד? אלא הואיל והוא הבדיל בלשון הרע בין איש לאשתו ובין איש לרעהו, אף הוא יבדל מאחרים וישב בדד!

סיפר הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א מעשה שהיה ברבנית ידועה שנסעה פעם באוטובוס, מאחוריה ישבו שתי בנות שדיברו לשון הרע על אחת מחברותיהן שהתארסה באותו זמן.

הבנות גינו את הכלה מאוד בכינויי גנאי, ומסקנתם הייתה שיש "לרחם" על החתן ה"אומלל"...

לפתע הסתובבה הרבנית אל שתי הבנות ואמרה: אני מודה לכם מאור על הדברים ששמעת! החתן הוא בני! אדאג שיבטל את השידוך תיכף ומיד! אינני רוצה שבני יהיה אומלל...

הבנות נבהלו מאוד כשהבינו מה גרמו על ידי דיבורן. בגללן עומד השידוך להתבטל!...

אל תקבלי את הדברים כמו שהם נאמרו - מיהרו הבנות לשכנע את הרבנית - כמובן שמאוד הגזמנו... אסור בשום פנים ואופן לבטל את השידוך.

לא ולא - התעקשה הרבנית - אתן מנסות עכשיו לשכנע אותי משום שאתן לא רוצות להיות אלא שגרמו לביטול השידוך.

תענית בה"ב

מה שנוהגים בקהילות האשכנזים להתענות שני חמישי ושני לאחר פסח וסוכות ונקראים בשם תענית בה"ב, לא נהגו בקהילותינו.

אמירת קדושה עם הש"צ

מה שנוהגים בשאר קהילות לומר עם השליח ציבור נוסח הקדושה, אין מנהגינו כן. אלא השליח ציבור לבדו אומר והציבור שותקים ומכוונים לדבריו ועונים "קדוש קדוש" וכו'.

הגבהת הרגליים בקדושה

מה שנוהגים בשאר קהילות שעל כל פסקה בקדושה מגביהים את הרגליים, ב"קדוש קדוש", ב"ברוך" וב"ימלוך" אין מנהגינו כן. אלא ב"קדוש קדוש" מגביהים, ב"ברוך כבוד ה'" כורעים, כמו שאר כריעות שבתפילה. וב"ימלוך", לא כורעים וגם אין מגביהים את הרגליים.

נטילה לברכת כהנים

מה שנוהגים בשאר קהילות שהכהנים נוטלים ידיהם לברכת כהנים (אפילו כשלא נגעו בנעליים) אין מנהגינו כן.

להקרות יברך

מנהגינו שהכהנים מתחילים לומר "יברך" מיד לאחר הברכה ואין צריך להקרותם, שלא כשאר קהילות שנהגו להקרות.

להקרות בלחש

מה שיש נוהגים להקרות את הכהנים בקול נמוך אין מנהגינו כן אלא מקרים בקול רם ושווה לקול הכהנים.

מה מברכים על:

ארטיק

קרח

קרטיב

אייס קפה

לגבי ברכה אחרונה יש חילוק בין אכילה לשתיה:

חיוב אכילה: חייב לברך רק אם אכל שיעור כזית בתוך 4 דקות ואם אכל פחות מכזית או שאכל כזית ביותר מ-4 דקות לא יברך ברכה אחרונה.

חיוב שתיה: חייב לברך רק אם שתה רביעית (כחצי כוס חד פעמית) בפעם אחת, ולכן אם שותה בלגימות קטנות לא יברך ברכה אחרונה.

לפי זה מאכל או משקה שאין דרך לאכול ממנו כמות של חיוב ברכה אחרונה (כגון חמאה, מרגרינה וכדו') או שאוכלים או שותים אותו ביותר מזמן החיוב של ברכה אחרונה (כגון משקה חם או קר מאוד) אין מברכים עליו ברכה אחרונה גם אם כן אכל ממנו בכמות ובזמן של ברכה אחרונה.

ולכן על - **אייס קפה / קרטיב / קרח / ארטיק**

כיוון שאין דרך לאכול מהם כשיעור בפעם אחת לא יברך ברכה אחרונה.

עפ"י קונטרס "מה מברכים"

שנמצא בשלבי עריכה ועתידי לצאת בעז"ה בקרוב.

המעוניינים להקדיש את הקונטרס להצלת, לרכואת, או לעילוי נשמות,

יכנו לפלאפון - 052-7660189

אליבא דהלכתא

מהלכות טבילת כלים

כלים הפטורים מטבילה

ח. כלים שהמאכל עצמו לא נוגע בהם אינם צריכים טבילה וכגון חצובות של הכיריים, פלאטה, פותחנים לבקבוקים ושימורים וכדו' כיוון שהמאכל לא נוגע בהם ממש פטורים מטבילה. אבל מכסים של סירים כיוון שהאדים נוגעים במכסה חייבים טבילה בברכה.

כלים חשמליים

ט. כלים חשמליים החייבים בטבילה כגון טוסטר, קומקום, מיחם וכדו' אם אין חשש שמא יתקלקלו על ידי הטבילה, צריך להטבילם כמות שהם עם חלק החשמל. אבל אם יש חשש שמא יתקלקלו ישאל מורה הוראה כיצד לעשות.

נקיון הכלי

י. צריך להשיגח קודם הטבילה שהכלי יהיה נקי, ולא יהיה עליו שום לכלוך או חלודה. שאם לא יסירם, הרי הם חוצצים ולא עלתה לו טבילה. וכן צריך להסיר את המדבקות והתוויות שהרגילות להסירם, אלא אם כן הם עשויים לנוי ורוצים בקיומם.

צורת הטבילה

יא. די בהטבלה פעם אחת ואין צריך ג' פעמים. ויש להכניס את כל הכלי למים בפעם אחת ולא לחצאין, ושלא ישאר מהכלי שום חלק מחוץ למים. וגם כלי שחלק ממנו עשוי מחומר שאינו צריך טבילה יש להכניס את כולו למים. וכלי שמורכב מחלקים שונים אפי' אם חלק מהם אינו צריך טבילה אין צריך לפרק אותו אלא טובלו כדרך שהרגילות להשתמש בו.

צורת האחיזה

יב. כשמחזיק את הכלי בידו יאחזנו ברפיון כדי שהמים יוכלו להגיע לכל הכלי או שיפטיק את אחיזתו בכלי לגמרי, כשהוא בתוך המים, ומיד יחזור ויאחזנו או שיעבירו מיד ליד. וכן יכול להניחו בתוך שק או סל מנוקב כדי שיגעו המים לכל הכלי שאם לא, לא עלתה טבילה.

נוסח הברכה

יג. לפני הטבילה מברך: "ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם אשר קידשנו במצוותיו וציוונו על טבילת כלים". ואם טובל שני כלים או יותר, אומר על טבילת "כלים". ואם שינה הנוסח או ששכח לברך, אינו מעכב ועלתה הטבילה.

אשה וקטן בטבילת כלים

יד. אשה יכולה להטביל כלים כמו האיש. אבל קטן וקטנה אינם נאמנים לומר שהטבילו כדון, ולכן אין לשולחם עד שהגיעו לגיל מצוות.

שכחו להטביל

טו. אם עברו והשתמשו בכלי ללא טבילה, ואפילו אם בישלו בו, לא נאסר המאכל או המשקה, אך יש להוציא את המאכל מהכלי ולהטבילו גם אם בישלו בו פעמים רבות. ולכן מי שהתארח אצל אנשים שלא הטבילו את כליהם והגישו לו לאכול ולשתות בהם, לא יאכל וישתה אצלם אלא א"כ יעבירם לכלים אחרים שאינם צריכים טבילה, או שיחזיק את המאכל בידיים. וכן יש להחמיר בבתי מלון ואולמות, קיוסקים ומסעדות שלא ידוע אם הטבילו את כליהם. (עפ"י שע"ה ואחרונים)

פרטי הדין והטעם

א. הקונה כלי שהיה שייך לגוי, (והוא הדין אם קיבל במתנה) בין אם ייצר אותו גוי ובין אם ייצר אותו יהודי אבל היה שייך לגוי, אע"פ שהכלי חדש ולא השתמש בו גוי, אסור להשתמש בו בין ע"י בישול ואפיה ובין ע"י שיאכל או ישתה בו צונן ואפי' להניח בו דברי מאכל כגון מגש וכדו' או שאר כל שימושים בדברי מאכל אסור עד שיטביל את הכלי במקווה כשר. והטעם הוא כדי שיצא הכלי מטומאתו של הגוי ויכנס לקדושתו של הישראל.

סתם כלים

ב. כשקונה כלי מהחנות אע"פ שהמוכר הוא ישראל צריך לברר מי ייצר את הכלי או היכן נעשה. שאם עשאו ישראל או שבעל בית החרושת הוא יהודי ורק הפועלים הם גויים אין הכלי צריך טבילה. אבל אם הבעלים הם גויים אע"פ שהעובדים הם יהודים חייב בטבילה. וסתם כלים הנעשים בחוץ לארץ חייבים בטבילה כי רוב בתי החרושת שם הם של גויים. אבל כלים הנעשים בארץ ישראל אינם צריכים טבילה, כי רובם של יהודים. ואם אינו יודע מהיכן ייצרו את הכלי יטבילנו בלא ברכה.

ג. ישנם כלים המיוצרים בארץ כגון טרמוסים ומיחמים וכדו' שחלקים מהם מיוצרים בחו"ל ורק חלק מהכלי מיוצר בארץ ובכל זאת רשום עליהם כאילו הכל מיוצר בארץ ולכן אם אינו יכול לברר יטבילנו בלא ברכה.

איזה כלים חייבים

ד. לא כל הכלים חייבים טבילה, אלא דווקא אותם העשויים ממתכת או מזכוכית. אך לא העשויים מחרס או פלסטיק וכדו'. ובכלל מתכת נחשבים: זהב, כסף, נחושת, ברזל, בדיל, ועופרת. וכן גם אלומיניום, פלדה, נירוסטה וכדו'. ובכלל זכוכית, נחשבים גם: כלי קריסטל, דורלקס, פיירקס וכדו'. שכולם חייבים בטבילה אבל כלי חרס שבכללם: כלי חרסינה, פורצלן, קרמיקה וכדו' או כלי עץ ואבן וכן כלי פלסטיק אינם חייבים טבילה.

כלים מצופים וצבועים

ה. כלים שחייבים בטבילה ומצופים בחומר שאינו חייב טבילה וכן להיפך כלי שפטור מטבילה שמצופה בחומר שחייב בטבילה יש להטבילו בלא ברכה. ולכן על מחבתות שמצופות בטפלון וכדו' יש להטבילן בלא ברכה. אבל כלי שאינו מצופה אלא רק צבוע, הצבע בטל לכלי ומתייחסים רק לגוף הכלי בעצמו.

כלים חד פעמיים

ו. כלים העשויים לשימוש חד פעמי כגון תבניות אלומיניום, נייר כסף וכדו' אינם צריכים טבילה.

סוגי הכלים החייבים

ז. חובת טבילה בברכה היא דווקא לכלים שמשתמשים בהם למאכל ולמשקה כשהם ראויים כבר לאכילה או שתיה, בלי שום הכנה נוספת. וכגון סירים, מחבתות, צלחות, קערות, סכינים, מזלגות, כפות, כפיות, כוסות, מצקות, מסננות, קומקום, בלנדר, מיקסר וכדו' שהמאכל נוגע בהם כשהוא ראוי לאכילה. אבל כלים שמשתמשים בהם רק כשהמאכל עדיין אינו ראוי לאכילה כגון כלים ללוש בהם בצק, מערוך, מטחנת בשר, פטיש לשניצל וכדו' יטבילם בלא ברכה.

את תחושותיו. כעת כבר אינו זקוק לר' משה, הקב"ה שלח לו כסף בצורה ישירה ומכובדת יותר.

כשהגיע לכיוון השער הראשי, והנה הוא נעול. פנה לשער הצדדי, מצא גם אותו נעול. ורק אז הבחין בניידות משטרה החונות באיזור. מתברר כי המאבד הזעיק משטרה, ולא התכוון כלל לוותר על כספו... לפתע הגיעו שני שוטרים חמורי סבר, והורו לו לגשת עם כל שאר אורחי המלון לחדר צדדי, שם התבקשו לרוקן את כיסיהם לעיני השוטרים. זעה קרה לפתא את אצבעותיו, אך לא נותרו לו הרבה ברירות. הוא שלף את ארנקו, השוטר העיף בו מבט, ובן רגע הקיפה אותו עדת שוטרים. מה עושה אצלך סכום כזה? בלי לחשוב מנין באו לו המילים, אמר האברך: אני הסוחר הגדול של כולל גליציה מירושלים". אילו היו מוצאים אצלו את הסכום המדוייק, היו אוסרים אותו בו במקום והוא כבר היה מסתבך כהוגן. אבל מאחר שכאמור הוא צרף את זה לסכום שכבר היה אצלו, הם לא היו מספיק בטוחים בעצמם. בינתיים עצרו אותו, ואמרו שיבררו את הענין ויבדקו האם דבריו אמת. המשטרה היונאית פעלה בזריזות, מיד שוגר מברק לארץ ובו בקשה לעלות לירושלים ולבדוק מהו כולל גליציה, ומה תפקידו של פלוני שם. ומייד נשלח שגריר לברור הענין. הוא מצא

בין אדם לחברו

שני כוללים היו בירושלים שלפני מאה שנה - כולל ורשא, וכלל גליציה. בראשותו של כולל גליציה עמד ר' דוד בידרמן זצ"ל, הוא היה ממונה על הקופה, ומטבע הדברים בכל בעיה שהתעוררה נהגו לגשת ולהתייעץ איתו. באחד הימים נכנס אחד האברכים וסיפר כי פרץ סכסוך בינו לבין אברך נוסף, והלה מבזהו ומשפילו ברבים. "שמע בקולי" - אמר לו הראש כולל - "תשתוק, ולא תתחרט על כך. תהיה מן השומעים חרפתם ואינם משיבים". הוא שתק - אך הרודף אותו לא הפסיק בהשפלותיו... כששוב חש שכלו כל הקיצין, נכנס אל הראש כולל, והראש כולל חוזר ואומר "שתוק, ולא תתחרט על כך!"

חלפו שנים, בנו של הנרדף הגיע לגיל שידוכים, והנה נודע לאב, שהרודף הורס במו ידיו שידוכים רבים ומקלקל את שמו ושם בנו... הוא רץ לראש כולל: "רבי, מה עושים? הוא ממש מקלקל לי!" והראש כולל נותר בשלו: "שומעים חרפתם ואינם משיבים. שתוק - ולא תתחרט!" בסופו של דבר הצליח הנרדף לארס את בנו וגם את בתו שבינתיים הגיעה גם היא לגיל המתאים. האב המאושר כיבד את כל חבריו בכולל ב'לחיים', קיבל את כל הברכות והאיחולים, ופנה לחשוב הלאה - מנין יביא את הכסף...

בקלות את כולל גליציה, נכנס פנימה וניגש לאדם הראשון אותו פגש וביקש לדעת מה תפקידו של אותו אברך שנעצר? אותו אדם, לא היה אחר מאשר אותו רודף, ששמע את שאלתו של השגריר, והרגיש שנפלה לידי הזדמנות גדולה לקלקל לאברך. הוא הבין שהאברך נסע להשיג כסף, ובוודאי מציג את עצמו כעני מרוד, והם רוצים לאמת את המידע, אז החליט לומר את ההפך הגמור ובכך ל"קלקל" לאברך... "ודאי, אני מכיר אותו, הוא עשיר גדול, יש לו כסף רב" הוא אמר את דבריו בבטחון גדול, והשגריר השתכנע. תוך זמן קצר הועבר המידע לוינה, והאברך שוחרר מיד.

בירושלים של אותם ימים היה ברוב הבתים עוני, עד כדי רעב לפת לחם. רבים מאלו שחתנו את ילדיהם היו נוסעים לוינה, שם היה עשיר גדול בשם ר' משה, שהיה נותן לכל נצרך המחאה מכובדת. התאמץ הנרדף לרכוש כרטיס נסיעה ונסע גם הוא לוינה, אל ר' משה. כשהגיע לביתו של ר' משה, עצר אותו שומר הבית ואמר לו שעליו להזמין תור בשביל שיוכל להיכנס, והציע לו שילך בינתיים למלון למשך כמה ימים. ואכן הוא המתין במלון עד שיגיע תורו. כשהגיע זמן הפגישה שנקבעה לו, ארז את חפציו ומיהר לצאת בתקווה שיזכה לתרומה הגונה. בדרכו החוצה מהמלון, נתקלו עיניו בארנק השוכב על הרצפה. הרים אותו, ונדהם - היה שם סכום עצום במזומן! אבדת עכו"ם! - עבר בו הרהור כהרף עין, הרי היא מותרת לכל הדעות. ברגע הבא לקח את המסמכים שהיו מצורפים לשטרות, קרע אותם לגזרים ואת הכסף הכניס לארנקו ביחד עם כמה שטרות שהיו לו משלו. לקח את מזוודתו ופסע לעבר היציאה, מנסה בכל כוחו שפניו לא יסגירו להבין לשל וללויצה...

כשהגיע לארץ ערך סעודת הודיה בכולל. הוא ידע כי את הצלתו הוא חייב לאחד מחבריו, אך לא ידע מיהו החכם שידע לעזור לו בחכמה רבה. הוא דפק על הבימה ושאל: "מי דיבר עם השגריר? אני יודע כי את חיי ואת כספיו!" הרודף החוויר מיד, ובכך הבין האברך שהוא ענה את התשובה לשגריר... במשך שמונה עשרה שנה הוא רודף, מציק, פוגע - וזה שותק. עם כל כוונתו להזיק, הוא נתן לאברך מתנה כה גדולה, שגם האוהב הגדול ביותר לא היה מסוגל לתת! (מתוך הספר "אדרבה")

האם נהלו
לאכול מצה פסח שני?
לפי מנהג תימן

בין הפותרים תערך בע"ה הגרלה
פתרונות ניתן למסור בפלא' 052-7660189
בין השעות 19:00-21:00 בלבד.

הצננים בהג'רה מס' 1:
יבחק סעדיה מכני כרן ואליהו נצר (מאזק).
הצננים בהג'רה מס' 2:
יונמן כהן מאזקד וסריה צנעני מירושלים.

אסתכבֵר מן קם / ולא תכבֵרהא.

קבל ידיעות / ואל תעבירם.

לא תגלס / חית יקולו לך קום.

אל תשב / במקום שיאמרו לך קום.